

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **J.K.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 czerwca 2026 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego
Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 27 marca 2026 r., sygn. akt VI WKK 14/26,

o odmowie przyjęcia kasacji do wyroku Sądy Okręgowego w Gliwicach

z dnia 19 grudnia 2025 r., sygn. akt VI Ka 781/25,

na podstawie art. 530 § 3 zdanie drugie k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2025 r., sygn. akt VI Ka 781/25, Sąd Okręgowy w Gliwicach utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 14 maja 2025 r., sygn. akt II K 1481/24, którym to wyrokiem J.K. skazany został za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. na karę 250 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego podnosząc w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego: art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. (pkt. 1 i 2 kasacji) oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. (pkt. 3, 4 i 5 kasacji).

W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądu drugiej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 27 marca 2026 r., sygn. akt VI WKK 14/26, Zastępca Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gliwicach na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji.

Zarządzenie to zaskarżył obrońca skazanego, zarzucając w nim: „naruszenie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. poprzez odmówienie przyjęcia kasacji”. W oparciu o ten zarzut autor zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Podniesiony w nim zarzut nie dotyczy zasadniczej, z punktu widzenia podstaw wydanego zarządzenia, kwestii jaką stanowi – w realiach procesowych tej sprawy – niedopuszczalność przyjęcia kasacji z mocy ustawy (art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.).

W tej sprawie J.K. skazany został prawomocnie na karę grzywny.

Jak trafnie stwierdził to Zastępca Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gliwicach w zaskarżonym zarządzeniu, art. 523 § 2 k.p.k. dopuszcza możliwość wniesienia kasacji na korzyść oskarżonego w wypadku, gdy oskarżony został prawomocnie skazany za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyjątki od tej zasady zostały określone w art. 523 § 4 pkt 1 i 2 k.p.k. Zgodnie z tą regulacją, ograniczenie z § 2 art. 523 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., a więc kasacji podmiotów szczególnych.

Innymi słowy, w sytuacji wymierzenia skazanemu innej kary niż kara pozbawienia o charakterze bezwzględnym, dopuszczalność kasacji strony ograniczona została do tych wypadków, gdy w kasacji podniesiono zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej i w takim też tylko zakresie kasacja taka podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy. Natomiast nie jest dopuszczalna kasacja oparta o zarzuty innego rażącego naruszenia prawa, nawet wtedy, gdy takie naruszenie wystąpiło i miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Kasacje oparte o tego rodzaju zarzuty mogą wnieść wyłącznie podmioty wskazane w art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k. Co więcej, również w razie podniesienia w kasacji strony zarzutu wstąpienia uchybienia określonego w art. 439 k.p.k. sąd kasacyjny ogranicza się do rozpoznania jedynie takiego uchybienia, pozostawiając bez rozpoznania inne podniesione w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty nie mające charakteru bezwzględnych powodów odwoławczych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r., IV KK 40/13).

Taki sposób ograniczenia podstaw kasacji wnoszonej na korzyść został zaakceptowany przez Trybunał Konstytucyjny (zob. wyrok z dnia 17 maja 2004 r., SK 32/03, OTK-A 2004/5/44) i nie zakwestionowano go również w orzecznictwie organów międzynarodowych działających na mocy umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską (Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).

Skoro sprawie J.K. za przypisany mu prawomocnie czyn wymierzono karę o charakterze wolnościowym, a w kasacji zarzut oparty o uchybienie wskazane w art. 439 k.p.k. nie został podniesiony, kasacja obrońcy była niedopuszczalna z mocy ustawy, a tym samym decyzję procesowa wydana w zaskarżonym zarządzeniu jest prawidłowa.

Z tych powodów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[r.g.]